

Dr August Konkel, Kroniki, sesja 22, Ezechiasz

© 2024 Gus Konkel i Ted Hildebrandt

Wraz z Ezechiaszem wkraczamy w inną erę gwiazdzystego całego Izraela, jak opowiedział Kronikarz. Kronikarz najwyraźniej bardzo interesuje się Ezechiaszem, ponieważ dał mu cztery długie rozdziały. Kronikarz również wyjątkowo interesuje się Ezechiaszem, ponieważ tylko jeden z jego czterech długich rozdziałów odnosi się do historii Ezechiasza, jaką znamy zarówno z Księgi Królewskiej, jak i z Księgi Izajasza.

Historia Ezechiasza, jaką znamy z Księgi Królewskiej i Izajasza, ma głównie związek z jednym konkretnym wydarzeniem – oblężeniem Sennacheryba przeciwko Jerozolimie. Zauważyliśmy, że przymierze, które Achaz próbował z Asyryjczykami, zakończyło się całkowitym niepowodzeniem, ponieważ Asyryjczycy nie mieli zamiaru dotrzymać z nim porozumienia. Ich zamiarem było przejęcie Judy i dokładnie to wydarzyło się za panowania Ezechiasza w roku 701.

Jest to jedna z tych dat, które według naszego kalendarza można określić bardzo, bardzo precyzyjnie, zarówno ze względu na szczegółowość przekazów biblijnych, jak i szczegółowość przekazów asyryjskich. Korzystając z obliczeń zaćmień Słońca i Księżyca, możemy bardzo precyzyjnie obliczyć tę datę na koniec VIII wieku. Zatem to jest Królowie, a to jest Izajasz.

Kings szczególnie podkreśla wierność Ezechiasza i oczywiście Izajasz używa Ezechiasza jako przykładu przyszłości miasta Jerozolimy i odnowy miasta Jerozolimy. Dla Kronikarza Ezechiasz jest niezwykle ważny, ponieważ obecnie mamy przywrócenie kultu w sposób, jakiego nie było od czasów Salomona, i jest to jeden z powodów, dla których nazywamy Ezechiasza w Kronikach typem drugiego Salomona. Dzieje się tak ze względu na bardzo szczegółowy opis przywrócenia nie tylko świątyni, ale także Paschy i innych świąt z nią związanych.

Dlatego właśnie ten król stał się tak znaczący dla kronikarza. Jest to widoczne również dlatego, że obecnie u Baala i u Dana nie ma już konkurencji. Wszystkie te świątynie zniknęły.

To wszystko zostało przejęte. Ci ludzie nie mają niezależnych rządów, więc Ezechiasz ma swobodę, całkowitą swobodę wzywania tych ludzi, aby przybyli do świątyni w Jerozolimie, co staje się częścią tego, co kronikarz chce podkreślić. Wracając do naszego zarysu Kronik, jest to druga główna część 2 Kronik.

Najpierw było panowanie Salomona, potem jego następców, ale teraz mamy to, co kronikarz nazwie uzdrowieniem. Ezechiasz jest tym królem, który poddaje się Bogu i przez którego przychodzi uzdrowienie. Zaczynamy zatem od podsumowania

panowania Ezechiasza podanego przez kronikarza, a następnie przechodzimy do nawoływania Ezechiasza bezpośrednio po jego panowaniu do przywrócenia świątyni.

Wezwanie, że tak trzeba zrobić. Mamy więc szczegółowy opis sposobu, w jaki rozpoczyna się oczyszczanie świątyni i przywracanie sanktuarium. Być może jesteśmy bardziej zaznajomieni z tym od Jozjasza, ponieważ w Księdze Królewskiej jest to bardziej widoczna historia i wtedy w świątyni zostaje odkryta księga Prawa, ale przywrócenie świątyni, co jest również całkiem jasne w Księdze Królewskiej, tak naprawdę zaczyna się od Ezechiasza.

Jozjasz nie jest pierwszym królem, który to rozpoczął, jak czasami się wydaje. Ezechiasz rozpoczyna od przywrócenia świątyni i ponownego jej poświęcenia, co oczywiście wiąże się z ofiarami. Ofiary oddają teraz chwałę Bogu, a tutaj oczywiście mamy wszystkich muzyków i wszystkie pieśni uwielbienia, w przywracaniu którego brał udział Ezechiasz.

Zatem ten rozdział Księgi Kronik jest bardzo ważny, ponieważ podkreśla, że Ezechiasz jest oddany jednej rzeczy, która ma znaczenie. To nie jest jego tron; jest to tron Boży i aby wykazać, że jest to tron Boży, musi przywrócić symbolikę i rytuały, które mówią nam o panowaniu i królestwie Bożym w Judzie. Zatem pierwszą ambicją Ezechiasza jest Pascha.

To jest po prostu wspaniały opis Paschy za czasów Ezechiasza. Następnym krokiem po przywróceniu świątyni będzie przywrócenie świąt towarzyszących świątyni. i jak już powiedzieliśmy, istnieją trzy główne święta pielgrzymkowe, jak się je nazywa, więdźma lub czas, kiedy ludzie ze wszystkich części całego Izraela przybywają do Jerozolimy i świętują. Pascha, jak wiemy z Księgi Wyjścia, nie zaczyna się jako święto pielgrzymkowe.

Właściwie zaczyna się od czegoś, co składa się w ofierze w każdym domu, gdzie wszyscy zjadają całą jagnięcinę. Ale to ewoluuje, a ponieważ jest to ważne święto i przypada na początek roku, staje się pielgrzymką dla wszystkich ludzi, którzy przybywają do Jerozolimy na oddawanie czci, i oczywiście wyraźnie widzimy, że to jest ten czas, to prawda w czasach Jezusa, gdzie Jezus gromadzi swoich uczniów w święto Paschy. Zatem to, co robi Ezechiasz, to przede wszystkim zaproszenie całego Izraela do przyłączenia się do Paschy.

W narracji jest gra słów, której naprawdę nie należy ignorować. To jest na hebrajskim słowie shul. Ma to słowo, sens powrotu.

Poczucie powrotu może oznaczać pokutę i zwrócenie się do Boga lub może mieć bardziej dosłowne znaczenie, po prostu zwrot. Narrator używa tego słowa wielokrotnie w tej relacji, w której wzywa ludzi do zrobienia dwóch rzeczy. Po pierwsze, chce, żeby się nawrócili w sensie pokuty.

Zatem dopuściliśmy się zaniedbania. Nie obchodziliśmy Paschy. Z narracji wynika jasno, że od początku królestwa nie obchodzono takiej Paschy.

Tak więc Ezechiasz wysyła swoich posłańców do całego Izraela, nie tylko do Judy, ale on wysyła swoich posłańców wszędzie, a oni mówią: szul, wróć, co oznacza, że musimy pokutować. Musimy zwrócić się do Boga, a potem wrócić do świątyni. Przyjdź na moją Paschę.

Świętujemy Paschę. Oto więc apel posłańców. W trakcie tego apelu odnieśli tak ogromny sukces, że odkryli, że nie byli gotowi.

Nie było wystarczającej liczby osób gotowych do złożenia w świątyni baranka paschalnego zgodnie z przepisami. A w okolicy nie było wystarczającej liczby księży, aby odprawić wszystkie ceremonie. Zatem w rzeczywistości musieli naruszyć procedury obowiązujące podczas obchodów Paschy, aby móc pomieścić wszystkich ludzi.

I to oczywiście jest uznawane. Zatem Ezechiasz zwraca się do Boga i mówi: Wiesz, nie obchodziliśmy Paschy, ponieważ nie przestrzegaliśmy prawidłowego czasu i nie mogliśmy prawidłowo przestrzegać wszystkich procedur. Po prostu nie mieliśmy wystarczającej liczby ludzi.

Ale Panie, zwracamy się do Ciebie i prosimy o Twoje miłosierdzie. I tutaj kronikarz wskazuje, że gdy Ezechiasz szukał Pana, Pan usłyszał z nieba, a on się nawrócił i uzdrowił. I to słowo zostało użyte bardzo świadomie.

Tak więc kronikarz wykorzystuje to doświadczenie Paschy, aby dokładnie pokazać, że modlitwa Salomona, która do niego dotarła w widzeniu w Gibeonie, zostaje rozpoznana, że jeśli mój lud, nad którym wezwane jest moje imię, zwróci się i będzie szukał mojego oblicza, to usłyszę z nieba i uzdrowię. Jest to więc kolejny sens, w którym Ezechiasz jest drugim Salomonem, ponieważ w rzeczywistości to on w sposób jak nigdy dotąd realizuje przepis, który sam Salomon dał na temat sposobu, w jaki można przestrzegać królestwa Bożego. Zatem będziemy kontynuować obchody Paschy, aż dopełni się cały czas, co wykracza poza wszelkie przepisy.

Zatem Ezechiasz jest tym królem, który robi znacznie więcej niż tylko przywracanie świątyni. To, co on robi, to przywracanie serc ludzi, sprowadza ich do Judy i sprawia, aby uświadomili sobie swoje korzenie. Oczywiście, przyprowadzając ich na Paschę, pamiętają o samych korzeniach swojego odkupienia.

Czym była Pascha? Otóż Pascha miała upamiętniać wyjście z Egiptu. To tam Bóg osądził Egipcjan podczas ostatniej plagi, zabicia ich syna, najstarszego syna. A Izraelici podczas obchodów zabicia baranka oświadczaali, że to oni należą do Boga i Bóg w

tamtym momencie zarządził, że Pascha jest zawsze znakiem, który przestrzegacie, świętem mojego odkupienia, które obchodzicie .

To nie przypadek, że podczas Paschy Jezus bierze chleb i wino. I zasadniczo, mówi, to teraz jest wasza Pascha. Jestem barankiem.

Kiedy jesz ten chleb, jest to moje ciało. A kiedy pijecie to wino, jest to Nowe Przymierze, ponieważ to Ja przynoszę wam odkupienie, które Bóg rozpoczął podczas Exodusu. Cóż, takie jest znaczenie Paschy w historii Ezechiasza: przypomnieć im o ich korzeniach, o ich początkach.

To cały Izrael w bardzo dynamiczny sposób, ponieważ nie ma już północnego Izraela. Nie są więc państwem politycznym. Są to lud, lud podlegający Bogu, lud wyznania i lud utożsamiany z uczestnikami Bożego odkupienia, ponieważ uczestniczą w Bożej Paschy, najważniejszym wydarzeniu, które musi nastąpić.

Z tego powodu dla kronikarza Ezechiasz jest całkowitym punktem zwrotnym w pokazywaniu, czym powinien być cały Izrael.